

[Estrup]

anden, at vi har nærmet os et regelsæt, der burde kunne samles bred enighed om. Derfor foruroliger det mig, når justitsministeren i sin fremsættelsestale fortsat finder det nødvendigt at give udtryk for sine betænkeligheder. Jeg håber, at den debat og det udvalgsarbejde, som nu forestår, kan fjerne også den sidste rest af ministerens forbehold.

Lad mig straks tilføje, at jeg respekterer den loyalitet, hvormed justitsministeren har efterlevet folketingsbeslutningen fra maj måned i år. Det gælder den hurtige fremsættelse her i efterårssamlingen, og det gælder, så vidt jeg umiddelbart kan vurdere, også indholdet. Lovforslagene følger i det store og hele det udkast, som var indeholdt i betænkningen om forældremyndighed og samværsret – et udkast, der direkte blev lagt til grund for punkt 1 i forslaget til folketingsbeslutning.

Jeg er måske nok lidt mere i tvivl om, hvorvidt det er lykkedes justitsministeren at udmønte de tanker, som lå i beslutningsforslagets øvrige to punkter vedrørende praksis for samværsretten og vedrørende rådgivning og vejledning for forældre og børn, hvor der opstår uenighed om forældremyndighed og samværsret. En del af disse ting er detaljer og kan med fordel belyses under udvalgsarbejdet, men der er dog allerede nu nogle spørgsmål og tvivlspunkter, som det forekommer mig rimeligt at rejse her ved første behandling.

I beslutningsforslaget fra maj står der i sidste halvdel af punkt 2:

»Der skal skabes hjemmel til, at forældremyndigheden, når dette må anses for bedst for barnet, kan overføres til den anden af forældrene, såfremt indehaveren af forældremyndigheden vedholdende modarbejder en rimelig samværsret.«

Jeg har svært ved at se ud fra udformningen af forslaget i myndighedslovens § 17 og bemærkningerne hertil, om en sådan hjemmel rent faktisk hermed er tilvejebragt. Justitsministeren anfører i bemærkningerne, at modarbejdelse af samværsretten efter hans mening ikke specielt bør fremhæves, og at ordet »påkrævet« i forbindelse med at tilgode, hvad der er bedst for barnet, ikke specielt bør udelades i dette tilfælde. Jeg synes, der er grund til at minde om, at modarbejdelse af samværsretten er af helt principiel betydning. Det er faktisk herigennem, man

effektivt kan forhindre, at et barn beholder retten til to forældre. Hensynet til barnets interesser vejer altså tungt her, også meget tungere end en række andre årsager til krav om ændring af forældremyndigheden. Men mit spørgsmål er altså først og fremmest: er der eller er der ikke en hjemmel som omtalt i beslutningsforslaget?

Mit andet spørgsmål er i direkte forlængelse heraf. Det vedrører forslaget til myndighedslovens § 24 og specielt stk. 2 om adgangen for statsamtet til at afslå, ændre eller ophæve samværsret. Her er der, sidestillet med det kriterium, vi alle er enige om at lægge vægt på, nemlig hvad der er bedst for barnet, anført et andet og meget diffust kriterium, formuleret som »andre vægtige grunde«. I bemærkningerne nævnes, at det har været overvejet at udelade denne mulighed for at fjerne samværsretten, men at man er vejet tilbage for det, fordi »det kan være vanskeligt at begrunde en ophævelse i hensynet til barnet«. Mit spørgsmål til justitsministeren er derfor, om han ikke derved lægger op til, at stridigheder om samværsrettens udøvelse bliver til en sanktion mod børnene i form af, at de mister kontakten til den ene af forældrene. Er der i disse tilfælde overhovedet andre hensyn, som bør tages, end hvad der er det bedste for børnene?

Endelig vil jeg gerne som det tredje punkt nævne en betænkelighed ved den udformning, som justitsministeren har givet myndighedslovens § 26 og den heri indeholdte adgang til at inddrage børn over 12 år i afgørelsen om forældremyndighed og samværsret. Bestemmelsen er i forslaget blevet udformet som et krav om, at der skal føres en samtale med barnet, men justitsministeren anfører udtrykkeligt i de almindelige bemærkninger til forslaget, at der ikke er indeholdt noget krav om, at barnet direkte skal spørges om sin mening. Jeg vil derfor gerne spørge justitsministeren, om han ikke finder, at det kan blive meget uklart, hvad en sådan samtale skal berøre, og hvordan den skal føres ud i livet. Skaber vi ikke hermed unødigt tvivl om, hvad der er lovgivers hensigt?

Jeg har bemærket, at ministeren forudser, at disse to love først kan træde i kraft pr. 1. januar 1986. Jeg er helt på det rene med, at den lovgivning, vi her arbejder med, kræver en række konsekvensændringer i anden lovgivning, men mere end et år til at gennemfø-